

РЕШЕНИЕ № 393

София, 14 октомври 2010 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ВТОРО наказателно отделение, в съдебно заседание на седемнадесети септември две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА АВДЕВА

ЖАНИНА НАЧЕВА

при секретар КР.ПАВЛОВА

и в присъствието на прокурора КР.КОЛОВА

изслуша докладваното от съдията Е. АВДЕВА

наказателно дело № 340/2010 год.

Производството по делото е образувано на основание чл. 349, ал. 1 от НПК по жалбата на гражданската ищца и частен обвинител Цв.И.Й. против решение № 92/10 г. по внохд № 89/2010 г. на Софийския апелативен съд в частта му, с която е намалено наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода.

Сочи се в жалбата, че определената от въззивния съд санкция е явно несправедлива.

Според касатора съдът не е оценил прекалената хуманност и снизходителност на първоинстанционната присъда и допълнително е смекчил наказанието без да държи сметка за поведението на подсъдимия след деянието и наличието на два квалифициращи престъпленията признака.

С тези аргументи се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Защитникът оспорва основателността на жалбата, като се позовава на младостта на подсъдимия.

В съдебното заседание на касационната инстанция повереникът поддържа жалбата, като акцентира върху уязвеното чувство за справедливост на жалбоподателката като майка на пострадалия.

Прокурорът пледира в подкрепа на жалбата.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал. 1 от НПК, установи следното:

Пернишкият окръжен съд с присъда № 20 от 18.11.2009 г. по нохд № 341 / 2009 г. признал подсъдимия В.Г.В. за виновен в това, че на 08.03.2009 г. в гр. Перник умишлено умъртвил А.Е.Й. на 15 години по особено мъчителен начин за жертвата и с особена жестокост, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3 вр. с чл. 115 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от осемнадесет години при първоначален строг режим в Софийския централен затвор с приспадане на времето на търпяната от подсъдимия мярка за неотклонение задържане под стража.

Съдът присъдил в полза на гражданските ищци Цв. И. Й. и Е.В.Й. обезщетения от 120 000 лева за понесените от тях неимуществени вреди от престъплението, ведно със законните лихви, такси и разноски.

Софийският апелативен съд, седми въззивен състав, с решение № 92/10 от 18.03.2010 г. по внохд № 89/2010 г. изменил частично първоинстанционната присъда, като намалил срока на наказанието лишаване от свобода, наложено на подсъдимия, от осемнадесет на шестнадесет години и постановил изтърпяването му да стане в затвор от закрит тип.

Коригирана била и гражданскоосъдителната част на присъдата относно обезщетението в полза на Е.В.Й., което съдът намалил от 120 000 лв. на 100 000 лева.

Жалбата на частния обвинител и гражданска ищца срещу така постановения въззивен акт е неоснователна.

Редукцията на обема наказателна принуда само с две години не се е отразила на адекватността му на обществената опасност на деянието и дееца.

Въззивната инстанция е имала основание да приеме за разлика от първостепенния съд, че самопризнанията и разкаянието на подсъдимия не са формални. Те са манифестирани непосредствено след деянието, когато пострадалия А. все още се издирвал от полицията и подсъдимият не е имал статута на обвиняем. Повереникът на жалбоподателката некоректно се позовава на показанията на поемните лица, твърдейки, че пред тях В. отрекъл убийството. Напротив, свидетелите са единодушни, че тялото на жертвата е открито на посоченото от него място. Подсъдимият признал, че е умъртвил пострадалия, макар обясненията му да били „мъгляви“. Още на следващия ден обаче той най-подробно описал пред разследващия орган механизма на престъплението и продължил да оказва пълно съдействие на досъдебното производство.

Оценката на въззивната инстанция за степента на обществена опасност на подсъдимия отразява и пренебрегнатите от предходния състав изводи от съдебната психолого-психиатрична експертиза, според които при В.В. не се установяват агресивност и жестокост, залегнали в личностовата му структура, а проявените такива по време на деянието са ситуативно обусловени.

Не може да бъде споделено оплакването на повереника на жалбоподателката за пренебрегване на отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства до степен на явна несправедливост на наказанието. Напротив, те са намерили място /на л.6/ в обжалваното решение и представляват част от комплексната оценка на всички фактори, обуславящи законосъобразна индивидуализация на наказанието. Подчертаната от повереника и прокурора млада възраст на жертвата и двата квалифициращи признака на престъплението са обсъдени наред със също така младата възраст на подсъдимия и липсата на предходни осъждания.

Обобщено, намаляването на срока, през който подсъдимият В. ще бъде лишен от свобода, до шестнадесет години не е в конфликт със установената обществена опасност на деянието и дееца, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и не осуетява постигането на целите по чл. 36 от НК. Не е налице явна несправедливост на наказанието по смисъла на чл. 348, ал.5, т.1 от НПК, поради което настоящият състав не намира основание за удовлетворяване на касационната жалба.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 92/10 г. по внохд № 89/2010 г. на Софийския апелативен съд.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]

